

Menükite autor

SHEILA ROBERTS

Merineitside **rand**

Originaali tiitel:
Sheila Roberts
Mermaid Beach
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Roberts Ink LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04437524
ISBN 978-9916-31-331-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Candyle, Chuckile, Denise'ile ja Dwightile – Nashville'i kambale

ESIMENE PEATÜKK

Kui olete ise merineitsi, siis on teil loomulikult tung maalida merineitsisid. „Aga kas see ei ole liiga nunnu?“ küsis Bonnie Brinks oma bossilt ja sõbrannalt, kinnisvaramaakler Lucy Holmesilt, kes oli koos abikaasa Brodyga Rannaunelmate Kodude firma omanik.

Bonnie töötas kontoris osaajaga, tulles tööle, kui teda vajati, aidates täiskohaga töötajaid, kui äritegevuse maht kasvas. Tol päeval oli Lucy tulnud ühele harvadest pärastlõunastest puhkehetkedest Bonnie maja tagaterrassil. Loomulikult tõi ta kaasa Sunshine Bakery hõrgutavaid küpsetisi. (Oma magusasõltuvust tuleb teistega jagada.)

Lucy ei olnud arvatavasti õige inimene, kellelt küsida. Tema oli Bonnie kunstikalduvustest vaimustuses.

„Minu meelest on see hiilgav,“ ütles Lucy. „Ja hoopis teistsugune kui need merineitside pildid, mida enamasti näeb. See on omanäoline.“

Bonnie silmitses oma merineitsisid uurivalt. Üks oli vanem, tal oli veidi kortse ja ta käsivarte nahk oli õige pisut krepp-paberi taoline. Kaela oli Bonnie jätnud siledaks. Maal oli ju lõppude lõpuks kingitus. Ja selle merineitsi juuksed ei olnud pikad, vaid lühikesed ja

hallid, roheliste tippudega teravikeks vormitud. Väga sarnane Bonnie ema Lorettaga, kes mängis Merineitsides löökpile – selle naistebändi asutas Bonnie siis, kui tema tütar lõpetas kolledži. Merineitsi Loretta istus merre ulatuval kaljunukil, hoides käes leopardimustrilist martiiniklaasi, ja naeris kõigest kõrist, pea kuklas, millegi peale, mida ütles tema kõrval istuv merineitsi. Ka see merineitsi hoidis käes ahvatlevat jooki ning sarnanes päris juhuslikult Bonniele, kuna ta õlgadele langesid lainetades pikad punakaspruunid juuksed. Mõlemal merineitsil olid rohelised silmad nagu Bonnie ja Loretta. Ja mõlema merineitsi rinnanibusid katsid meritähed; kikkis rindu, mis polnud tõepärasemad kui vaevumärgatavate vananemistunnustega nahk. Aga Bonnie eesmärgiks ei olnud realism.

„Su emale meeldib see pilt väga. See on suurepärane sünnipäevakink,“ arvas Lucy. „Ja mina olen kade. Ma soovin ka endale merineitsit.“

„Tegin selle pildi emale, sest tahtsin talle kinkida midagi kuuekümne viieseks saamise puhul. See on erilise tähtsusega sünnipäev ning ta ei oota seda põrmugi.“

„Need sünnipäevad lähevad numbrite kasvades aina raskemaks,“ sõnas Lucy. „Minul ei ole küll kiiret viiekümneseks saamisega.“

„Sul on sinna veel tükk aega,“ lohutas Bonnie. Viiskümmend ootas tulevikus ka teda, kuid nii kaugel nurga taga, et ta ei näinud veel, missuguseid hirmsaid lõustu see talle teeb.

„Ausalt, ma ei tea, miks sa oled seda annet varjanud,“ imestas Lucy.

„Võib-olla sellepärast, et ma ei ole van Gogh.“

„See tähendab vaid, et sul on mõlemad kõrvad alles. Kuule, ma tean, et sa oled teinud veel pilte. Ma tahan neid näha. Palun, palun, palun.“

„Olgu siis. Aga need ei kujuta endast midagi. Ma maalin ainult ajaviiteks.“

„Jajah, nagu sinu fotod, mis on vaimustavad,“ vastas Lucy, osutades pildile, mille Bonnie oli suurendada ja raamida lasknud ning kamina kohale riputanud. „See on nii lahe, esiplaanil lõikhein, taus-

tal rannaliiv ja vesi. Ning kauguses tanklaev, udune ning tontlik. Muide, minult taheti paari päeva eest jälle ära osta seda lindude suvist lendu kujutavat fotot, mis sa mulle kinkisid.“

„See oli õnnestunud võttemoment,“ vastas Bonnie, juhataades teed oma pisikesse stuudiosse.

„On olemas ka oskused,“ väitis talle Lucy. „Sul on nii palju kunsti-andeid.“

„Ja mul on neist hirmus palju kasu,“ turtsatas Bonnie. Ta ei olnud nälgiv kunstnik. Pigem nagu alalisel dieedil, kes tuli toime, kuid ei saanud tõenäoliselt rikkaks.

„Sul oleks neist arvatavasti palju kasu, kui sa tegeleksid nendega tõsiselt,“ arvas Lucy.

Bonnie raputas pead ja läks tõsiseks. „Nüüd sa räägid nagu mu ema.“

Loretta ei tüdinud iialgi Bonniele meenutamast, kui andekas ta on. Ta oli aastaid pärast seda, kui Bonnie pärast Nashville'is põrumist koju tagasi tuli, püüdnud tüdarta veenda, et ta ei annaks alla, et ta läheks tagasi ja võitleks oma unistuse teostumise eest. Tal oli ikka veel kalduvus rääkida teatraalselt emalikus toonis.

Bonnie ei olnud huvitatud. Ta oli saanud karmi õppetunni, kuidas unistused võivad kähku muutuda õudusunenägudeks. Ta oli palju õnnelikum, elades Moonlight Harboris oma pisikest elu, kuid ilma valusate hoopideta, nautides rannas jalutamist, pildistamist, kohalikel üritustel mängimist. Iga natukese aja järel rääkis keegi ohust, et Washingtoni osariigi rannale veereb tsunami ja pühib väikelinna maa pealt, kuid Bonnie riskis pigem tsunamiga kui niisuguse emotsionaalse tormi kordumisega, mille ta muusikapealinnas südame-murdumise tagajärjel läbi elas.

„Võtan seda komplimendina,“ sõnas Lucy. „Mulle meeldib su ema.“

„Minule samuti,“ kinnitas Bonnie. „Isegi kui ta ajab mind oma viimase meestuttavaga seoses hulluks. Ta tunneb seda meest vaevu, aga kujutleb juba, kuidas nad elavad surmani õnnelikult ema korteris ja käivad talviti Vahemere-kruuisidel.“

„See on võimalik. Sa ei tea kunagi, millal leiad armastuse,“ lausus Lucy. „Vaata Brodyt ja mind. Kinnisvaraäri rivaalidest eluaegseteks partneriteks.“

„Ilus õnnelik lõpp,“ ütles Bonnie. „Sul vedas, sest niisuguseid lõppe on raskem leida kui neljalehelist ristikulehte.“

Ta avas ukse tupp, kus seisid seina najal kolm maali, kaks lõpetatud, kolmas peaaegu valmis. Ühel istus tumedajuukseline ja tugevasti päevitunud merineitsi paadiserval, kummardudes üle selle ja suudeldes tunkedes ja kulunud T-särgis punase ninaga vanameest, kes hoidis ühes käes õllepudelit ja teises õngeritva. Vanamees naeratas tobedalt ja hoidis silmi kinni, nautides hetke. Teine pilt kujutas kaht merineitsit, mõlemad päevitunud ja linavalgete, rohelisteks viirutatud juustega, nautimas teejoomist suurel mereäärel kivil. Kivile oli laotatud väike punaseruuduline linik, sellel sinine teekann ja küpsisevaagen. Kumbki merineitsi hoidis käes sinist tassi. Viimane maal oli suuremalt osalt valmis ja kujutas kaamet helepunaste juustega merineitsit veel ühe sõudepaadi ninas, kes mängib kitarril ja laulab seksikale mehele, kes istub mugavalt ahtris. Mehel olid põlvini ulatuvad rannapüksid jalas, ta oli poolest kehast paljas, jõuliste musklitega.

„Kas see oled sina?“ küsis Lucy, pildile osutades. „Ta näeb päris sinu moodi välja.“

„Vaevalt küll,“ vastas Bonnie, tahtmata tunnistada, et maalis selle pildi enesehaletsuse meeleolus. Seda juhtus. Vahel siis, kui ta vaatas romantilist filmi. Eriti kantrimuusika aastaauhindade jagamise aegu. „Kui viimati järele vaatasin, ei olnud meie vanuses kenasid mehi Moonlight Harborisse kolimas.“

„Siia saabub kogu aeg inimesi. Või oled sa unustanud, kui palju maju me möödunud aastal müüsimise?“

Bonnie kehtas õlgu. „Perekonnad, pensionäridest abielupaarid. Siin ei ole mingi Meka vallaliste neljakümnendates aastates meeste leidmiseks.“

„Meil on siin kolmekümnendates eluaastates vallalisi mehi,“ meenutas talle Lucy.

Bonnie kergitas üht kulmu. „Ja kelle neist ma peaksin valima? Seth Watersi õllekõhuga semu? Või näiteks Annie eksi, selle elatisraha võlgneva issi. Muidugi, peaksin oma sfääri laiendama ja minema välja Jeffrey Hoovermaniga.“

Lucy tõstis käe. „Hea küll. Ütlesid oma arvamuse. Aga linn kasvab ja kogu aeg tuleb siia uusi inimesi. Kunagi ei või teada.“ Ta suunas tähelepanu jälle piltidele. „Millise neist sa mulle müüd?“

„Mitte ühtki,“ vastas Bonnie kindlalt.

Lucyl läks kulm kipra.

„Kui ma teeksin midagi sinule, siis just sulle sobiva.“

„Tee siis üks. Ma tellin.“

„Maalin sulle sünnipäevaks ühe pildi.“

„Sünnipäev tuleb alles juunis. Sinna on nii mitu kuud aega.“

„Kunst võtabki aega,“ väitis Bonnie.

„Hea küll, hea küll, ma ootan. Suure põnevusega,“ lisas Lucy. Ta heitis pilgu oma ilusale käekellale. „Nüüd pean minema. Kell neli näitan Milleritele maja ja kuna nädalalõpuks sõidavad kõik lapsed siia, siis tuleb minna poodi ja end toiduga varustada.“

„Kas teie punt õhtul Purjus Meremehesse tuleb?“

„Muidugi. Tüdrukud tahavad rivitantsusamme harjutada.“

Üks Moonlight Harbori populaarsemaid õhtu veetmise kohti, Purjus Meremees, pakkus head pubitoitu ning seal oli pikk baarilet, mille ääres külastajad said keha kinnitada. Kaks puust nikerdatud naispiraati, piraadikübarad peas ja tissid peaaegu piraadikuue kaelusest välja tükkimas, tervitasid saabujaid ja paljud mehed, olgu nad meresõitjad või mitte, tegid nendega koos selfiesid.

Tasakaalu mõttes oli omanik hiljuti seadnud üles ka kaks meespiraati, üks neist tume ja täis mõõga- ja mantlikangelase uljust, seisis, üks jalg aardekirstul; teine oli eakam, kes oli seiklusaastate hoo kaotanud, istus toolil ja ootas, et nägusad noored turistid paneksid tema kübara endale pähe ja paitaksid tema kiilaspead.

Lisaks neile puust tervitajatele olid pubis piljardilauad, nooleviskemäng ja suur puust tantsupõrand ning seal toimusid igal püha-

päeva pärastlõunal rivitantsutunnid, millele õhtul järgnes tants. Nii pühapäeviti kui reedeti oli tantsupõrand alati täis. Merineitsidest oli viimastel kuudel saanud majabänd, enne seda olid nad mänginud pulmades ja mõnikord kohaliku Elks and Eaglesi klubi üritustel. Purjus Meremees oli hea töö: reede- ja laupäevaõhtud, mis jättis Bonniele ülejäänud nädalalõpu vabaks, et aidata Lucy ja tema meest nende paisuvas kinnisvaraimpeeriumis ning töötada oma loomeprojektide kallal.

„Siis saame seal kokku,“ ütles ta Lucyle.

Bonnie kohtus tõesti samal õhtul Purjus Meremehes Lucy ja Brodyga, samuti Lucy tütre ja Brody pojaga, kes olid nüüd abielus, ning ka Brody tütreaga. Brody polnud enne Lucy tulekut kunagi lasknud end tantsupõrandale meelitada. Rivitantsus osalemisest keeldus ta ikka, aga kui Merineitsid laulsid „Neonkuud“, oli ta väljas, tehes kauboi-tšatšat koos kõigi teistega.

See laul oli publiku lemmik, aga Bonniele see ei meeldinud. Purunenud unistustest laulmine ja kõigi põrandal tiirutavate õnnelike paaride vaatamine tegi ta alati tusaseks ning ka tänane õhtu ei olnud erand. Nad lõpetasid laulu ja alustasid järgmist, mille ta oli kavva pannud: „Before He Cheats“. Ah, palju parem.

Pete Long, püsikunde ja okkalise lõuaga pesuehtne vana meremees, tuli bändi poodiumi juurde, kui nad olid lõpetanud ning kavatsesid järgmist laulu alustada.